

Η Φύσις

Σ...

Ο θάνατος ή το φάσμα του Κήρυκη

Δραμάτιον μονόπρακτον

Η Φύσις, Αθήνα

τχ. 23 (16 Σεπτεμβρίου 1890), σ. 179-182

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΗΡΚΗ

(Δραμάτιον μονόπρακτον)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δεσποινὴς Ραχήλ, Ξενοφῶν Μαυρέκιος μη-
στήρ της, **Δαυῆδ** πρώην ἐραστής της, **Θεοδώρα**
ἐξαδέλφη τῆς Ραχήλ, **Φωνή**.

Ἡ ΣΚΗΝΗ ἘΝ ἘΞΟΧῃ

Αἶθουσα παλαιοῦ ρυθμοῦ. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη ὑελόφρακτος
θύρα βλέπουσα πρὸς τὸν κήπον. Δεξιὰ, πλησίον παραθύρου,
κλειδοκύμβαλον, καὶ παρ' αὐτῷ 2 ἀνάκλιτρα. Ἐξω τοῦ
παραθύρου δάσος, καὶ εἰς τὸ βάθος ἐρείπια πύργου καὶ
σελήνη.

Σ Κ Η Ν Η Α΄

Ραχήλ, Θεοδώρα.

Θεοδώρα· (καθημένη ἐπὶ ἀνάκλιτρον, κρατοῦσα φωτο-
γραφίαν τινά, καὶ στρέφουσα πρὸς τὴν Ραχήλ, ἣτις περιφέ-
ρεται σύντρος.)

Τί θὰ αἰσθάνεσαι, ὦ ὦραια μου ἐξαδέλφη, ὑπὸ τοῦ ἀγ-
γέλου τούτου λατρευομένη! (δεικνύουσα τὴν φωτογραφίαν)

Ναι! φημίζεται και είναι καλλονής και τόλμης πρότυπον ὁ Ξενοφῶν, ὁ τολμηρὸς μνηστήρ, ὅστις τὸ χιονῶδες κρίνον νυμφεύεται (μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιήματος) Ἄχ!... διατί νὰ μὴν εἶμαι και ἐγὼ ὠραία!

Ραχήλ. Σιώπα, σιώπα Θεοδώρα μου. Ἄρκει ἡ τόση λύπη μου.... Νὰ ἤξευρες....

Θεοδώρα. Ἄλλὰ τί ἔχεις πάλιν και εἶσαι κάτωχρος; σὺ φαίνεσαι πολὺ τεταραγμένη. Εἰπέ μοι, τί σου συνέβη; τί τὸ κρύπτεις ἀπὸ ἐμέ.

Ραχήλ. Θεοδώρα, σὺ γνωρίζεις ὅλας τὰς σελίδας τοῦ βίου μου. Ἄκουσε, γνωρίζεις ὅτι πρὸ τοῦ Ξενοφώντος, ἦτο μνηστήρ μου ὁ Δαυὶδ, ὅστις μὲ ἠγάπα περιπαθῶς, και τὸν ὁποῖον ὠρίσθη νὰ ἀγαπῶ μέχρι τάφου.

Θεοδώρα. Οὐφ!.. και σὺ μ'αὐτόν! Μά, ὦρα, στιγμήν δὲν παρέρχεται, χωρὶς νὰ σοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν καμμία κακὴ ἰδέα.

Ραχήλ. Ἐχεις δίκαιον νὰ ἐκπλήττεσαι. Εἶμαι παράδοξος. Καὶ ὅμως, πολὺ καλὰ αἰσθάνομαι, ὅτι δικαίως λυποῦμαι....

Πιστευσέ με Θεοδώρα, ὅσον περισσότερον ἐγγίζει ἡ ὦρα τῶν γάμων μου, τόσον περισσότερον μὲ καταλαμβάνει θλίψις. Θὰ σὲ εἶπω κάτι, και εἰπέ με ἰδιότροπον, εἰπέ με μωρὰν, ἂν θέλῃς. Χθὲς ἐβγήκα εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο, πρὶν κοιμηθῶ ἦτο ἀργά. Ὁ οὐρανὸς ἦτο λαμπρὸς, και εὐωδία τριανταφύλλων ἤρχετο ἀπὸ τὸν κῆπον. Μακρὰν δέ, πολὺ μακρὰν, ἤκούετο μουσική, ἣτις ἔπαιζε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὴν ὄπεραν τοῦ Ἑρνάνη. Ὅποια ἀρμονία!.. ὅποια μαγεῖα!.. πιστευσε, μοῦ ἤλθαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς γλυκὰ δάκρυα... Ἡ καρδία μου ἐπληρώθη ἀπὸ αἰσθημα εὐεξίας, εἰρήνης, εὐτυχίας. Ἡσθανόμην, ὅτι ἀνεγεννώμην. Αἴφνης, μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ὁ Δαυὶδ. Ὁ Δαυὶδ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνθύμησις εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ἀκαταπολιόρκητον τὸν νοῦν μου, και τὸν ὁποῖον και εἰς αὐτὰ τὰ ὄνειρά μου πολὺ συχνὰ τὸν ἀπαντῶ τρομερόν, μὲ σπινθηροβολουῦντας ὀφθαλμούς, ὅθεν ρέει ἐκχυνόμενον ἀντὶ δακρύων, μῆσος. Καὶ ἐνῶ ἐνθυμούμην τὰς νύκτας, τὰς ὁποίας ἤμην μόνη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπόν μας, και ἔμαυτὴν διαλεγομένην προσφιλῶς πρὸς αὐτόν, και ἐκείνον καθή-

μενον παρὰ τοὺς πόδας μου, ἀκούω αἴφνης φωνὴν τινα, προδίδουσαν ἄλγος μᾶλλον, ἢ ὀργήν, ἣτις μοι ἐφάνη ὅτι ἤλθεν ἀπὸ τὸν χαλασμένον αὐτὸν πύργον, (δεικνύουσα πρὸς τὰ ἐξω τοῦ παραθύρου) λέγουσα! «Κρίσις! ὦ κρίσις! ἕως πότε κρίσις;» Ἡ φωνὴ αὕτη ὠμοιάζε μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Δαυὶδ τόσον, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι φωνάζει αὐτός. Κατετρόμαξα, και ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κλείσω μάτι ὅλην τὴν νύκτα. Σὺ, τί λέγεις, δι' ὅλα αὐτὰ Θεοδώρα;

Θεοδώρα. Λέγω, ὅτι εἶναι αὐτόχρομα ἀποτελέσματα τῆς ἐξάψεως τῆς φαντασίας σου, φίλη μου.

Ραχήλ. Λέγουσιν, ὅτι εἰς τὸν πύργον αὐτόν, εἶχε κατοικήσῃ ὁ Κῆρρη.

Θεοδώρα. Ποῖος Κῆρρη; ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Κῆρρη πάλιν; Τί παραμύθια τοῦ Ὀμήρου μὲ λέγεις;

Ραχήλ. Ὅχι! δὲν ἐννοῶ τὴν Ὀμηρικὴν Κῆρρη, Θεοδώρα. Ὁ Κῆρρη, τὸν ὁποῖον σοὶ λέγω, ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ μορφή ἐκαλύφθη ἐνωρὶς ὑπὸ τὸν μυθικὸν πέπλον. Ἦτο ἀστρόνομος, και ἂν πρέπει νὰ πιστεύσῃ τις τὴν φήμην, εἶχε καλλονὴν και χάριν ἀγγέλου. Ὁ Κῆρρη ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας κατελήφθη ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος, πρὸς τὴν Ἐλισσάβητ Διβάρδ, νεάνιδα ὠραιότατην και εὐγενεὺς οἰκογενείας, ἣτις και αὕτη τὸν ἠγάπα σφοδρῶς και περιπαθέστατα, ἀλλ' ὅμως ἔμεινεν ἀγνή. Ὁ ἔρωσ αὐτός, εἰς οὐδὲν ἀπέληξε. Πρὶν τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του ὁ Κῆρρη, μαυθάνει ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Ἐλισσάβητ θέλοντες νὰ τὴν νυμφεύσωσι μετὰ τινος εὐγενεοῦς Φλωρεντιανοῦ, τὸν Γαβριήλ δὲ-Γάβα, καταφεύγει αὕτη εἰς μοναστήριον, διότι δὲν δύναται νὰ συζήσῃ μετ' ἄλλου. Ὁ Κῆρρη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀπαρηγόρητος. Περίλυπος παρήτησε τότε τὴν Βραίλαν, περιῆλθεν ὅλην τὴν Γερμανίαν και Ἰταλίαν, πλὴν και ὁ ἔρωσ τὸν παρηκολούθει παντοῦ. Ἐδόθη εἰς τὰς ἡδονὰς, εἰς τὰς διασκεδάσεις, εἰς τὰς ἀσωτίας, εἰς τὰς ἀκολασίας, πλὴν εἰς μάτην. Προσεπάθησε νὰ ἀγαπήσῃ ἄλλας γυναῖκας, πλὴν και τοῦτο ἐστάθη ἀνωφελές, διότι ὁ παλαιὸς ἔρωσ του ἀνεφαίνετο πάντοτε ὑπὸ τοὺς νέους. Μετὰ ταῦτα ἐγύριζεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὡς ἐρημίτης, και ἔγραφε στίχους. Μετὰ ἐξαετῆ δὲ χωρισμόν, ἠσθάνθη αἴφνης ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἐ-

λισσάβητ. Φθάνει εἰς Βραίλαν, ὅπου μαθαίνει ὅτι ἡ Ἐλισσάβητ μετὰ τριετῆ διαμονὴν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑπανδρεύθη τὸν Γαβριὴλ δὲ Γάβα, διότι ὅλοι ἔλεγον «Ὁ Κήρηκ δὲν ὑπάρχει πλέον. Εἰς Ἰταλίαν ἠσθένησεν βαρέως, καὶ ἀπέθανεν». Ὁ Κήρηκ τότε ἐκ τῆς θλίψεως τοῦ ἀμέσως ἠσθένησε καὶ κατὰ τὰς προαισθήσεις τοῦ πυρετοῦ, προεῖδεν, ὡς ἐν ὄραματι, τὸν θάνατον τῆς Ἐλισσάβητ, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς, μεταβαίνουσαν εἰς τὴν σελήην. Τῷ ὄντι ἡ Ἐλισσάβητ μαθηθάνουσα, ὅτι ὁ Κήρηκ τὸν ὅποιον ὑπερηγάπα ἐπανῆλθεν, ἔπαθεν ἐπαισθητῶς ἐκ τῆς θλίψεως ἢ ὑγεία τῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε. Συμπάσγων δὲ καὶ ὁ Κήρηκ, ἀπέθανεν μετ' ὀλίγον καὶ αὐτός, εἰς τὸν πύργον αὐτόν. Λέγουσιν δέ, ὅτι ἡ Ἐλισσάβητ, ὅταν ἀπέθανεν ὁ ἐραστής τῆς, καταβαίνει ἀπὸ τῆς σελήνης καὶ ἀνέλκει αὐτὸν εἰς τὸν δορυφόρον μετ' αὐτῆς. Ἐκτὸς δὲ τούτου λέγουσιν ἔτι, ὅτι περὶ τὸ μεσονύκτιον εἶδον τὸ φάσμα τοῦ πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἑρείπιων τοῦ πύργου αὐτοῦ. Προχθές ἀκόμη....

Θεοδώρα. Παραμύθια τῆς μάμμης μου! Μήπως καὶ σὺ μετενόησας διὰ

Ραχήλ. Τί λέγεις Θεοδώρα!...

Θεοδώρα. Συγγνώμην. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ πλέον. (βραχεία σιγή.) Ἄληθῶς ἔχω καιρὸν νὰ σὲ ἀκούσω παιανίζουσαν. Ἔλα Ραχήλ. (ἀναγκάζει τὴν Ραχήλ νὰ καθήσῃ.) Καθήσαι ἐδῶ νὰ παίζῃς ἕνα βῆλι, ἢ τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο.... (προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ.) "Α! τὸν ἀποχαιρετισμὸν ἐκεῖνον....

Ραχήλ. "Α! ἠξέρω ποῖον θέλεις (καθίζει πρὸ τοῦ κλειδοκυβάλου) Ἄς εἶναι, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς... (Ἡ Ραχήλ ἀρχίζει τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Σοῦβερτ. Κατ' ἀρχὰς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοδώρας λαμβάνει ἐκφρασαὶν εὐδαιμονίας, εἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀποκοιμᾶται. Ἡ Ραχήλ ἐξακολουθεῖ νὰ παιανίζῃ. Μετ' ὀλίγον ἢ πρὸς τὸν κῆπον θύρα ἀνοίγεται καὶ φαίνεται ὁ Ξενοφῶν, ὁ μνηστὴρ τῆς Ραχήλ, ὅστις ἵσταται ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, καὶ παρατηρεῖ περίφοβος πέρφι. Ἡ Ραχήλ μεταστρέφεται καὶ θεωρεῖ αὐτὸν ἐκστατικῶς).

Σ Κ Η Ν Η Β'.

Ραχήλ, Ξενοφῶν καὶ Θεοδώρα [κοιμωμένη].

Ξενοφῶν [κλίων]. Δεσποινὶς ἐπιτρέπεται;

Ραχήλ [ἐγειρομένη]. Εἰσελθετε.

Ξενοφῶν [εἰσερχόμενος μετὰ προφυλάξεως]. Συγγνώμην. Ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ τὴν μουσικὴν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰσερχομαι ὀλίγον ἀποτόμως, πλὴν συγχωρήσατε τὴν αὐθάδειάν μου, τὴν ὅποιαν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος συναισθάνομαι.

Ραχήλ [δίδουσα αὐτῷ κάθισμα]. Καθήσατε.

Ξενοφῶν [καθήμενος]. Ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ.

[Ἡ Ραχήλ ἐπαρακάθηται καὶ ἐπαρραχίζει τὸν γαιρετισμὸν. Ὁ Ξενοφῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίει πρὸς τὴν Ραχήλ καὶ θεωρεῖ αὐτὴν μὲ πάθος. Εἶτα, τὰ πρόσωπα ἀμφοτέρω ἀκριῶσι, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μετ' ὀλίγον συναντῶνται. Ὁ Ξενοφῶν αἰφθρῶς ἐγείρεται, ὡς ἀνυπνιζόμενος, καὶ κλαίων ἐκ συγκινήσεως, ἀρπάζει τὰς χεῖρας τῆς Ραχήλ καὶ τὰς καταφιλεῖ ὑποτονθορίζων] Ραχήλ μου! ἄγγελέ μου; πότε θὰ γίνῃς ἰδική μου;

Ραχήλ [περιβάλλουσα καὶ φιλοῦσα αὐτόν]. Φίλτατέ μου, σ' ἐσένα ἢ ψυχὴ μου διὰ παντός.....

[Ἀκούεται ἐξωθεν φωνὴ τρέμουσα καὶ προφερομένη μετὰ φρίκης καὶ ἀγωνίας].

Φωνή. "Απιστη!... Ραχήλ.

Ραχήλ [ὡς ἠλεκτριθεῖσα ὑπὸ μεγάλου τινὸς σπασμοῦ].

"Α! [ἀκροαζομένη] Ξενοφῶν... ἤκουσες σὺ, τίποτε;

Ξενοφῶν [πεφοβισμένος]. "Οχι! Ἄλλὰ τί τρέχει;

Ραχήλ [τρέμουσα]. Μοὶ φαίνεται, ὅτι ἤκουσα φωνὴν.... εἰς.....

Ξενοφῶν. Πρὸς θεοῦ Ραχήλ μου. Ὅμιλεῖτε χαμηλότερον θὰ ἐξυπνήσατε τὴν Θεοδώραν. Ὅταν εἶμαι πλησίον σας μὴ φοβεῖσθε... πλὴν δὲν βλέπω τίποτε... Ἔσο ἡσυχος. [Ἡ Ραχήλ ἠσυχάζει ὀλίγον, ὁ δὲ Ξενοφῶν, γοατίζει ἐνώπιόν τῆς]. Λοιπὸν ἄγγελέ μου, ἀπὸ αὔριον παύω τοῦ νὰ ἦμαι πλέον μνηστὴρ σου. Θὰ γίνω σύζυγός σου. Ἄχ! πότε

θά ἔλθῃ ἡ πολυπόθητος ἐκείνη ὥρα τῶν εὐχῶν μας! Ραχήλ τί λέγεις σύ;

Ραχήλ. Καί ὅμως Ξενοφῶν, ὁ Δαυὶδ μοι ἔλεγεν, «ἐπεθύμουν νὰ ἤμην πάντοτε μνηστήρ».

Ξενοφῶν. Μήπως καί ἡμεῖς ἀγάπη μου, δέν θά δικτηρήσωμεν τὸν ἔρωτά μας μέχρι τοῦ τάφου;

Ραχήλ. Ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται.

Φωνή [ἐξωθεν]. "Ω!... ναί!..!

Ραχήλ [ἐγειρομένη ἐντρομος, καθὼς καὶ ὁ Ξενοφῶν] "Α! ἰδοῦ... ἤκουσες;

Ξενοφῶν. Ναί, ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο; [προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ μετὰ τρόμου ἐξω. Ἡ Ραχήλ ἵσταται πεφοβισμένη ἐν σιωπῇ, καὶ ἀκροαζομένη μὲ ὄμμα ἀκίνητον καὶ ὠγρὰ. Ἐἴτα ὁ Ξενοφῶν κράζει πρὸς τὰ ἐξω]. "Ε! τίς εἶναι ἐκεῖ;

Ραχήλ [τρέγουσα πρὸς τὴν Θεοδώραν, ἣτις ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται]. Θεέ μου!... Ξενοφῶν, νὰ ἐξυπνήσω τὴν Θεοδώραν;

Ξενοφῶν [τρέγων πρὸς αὐτήν.] "Οχι!...

Ραχήλ. Ἄλλὰ τί εἶδες εἰς τὸν κῆπον; ποῖος εἶναι;

Ξενοφῶν. Οὐδεὶς Ραχήλ μου· ἠσύχασε.

Ραχήλ. Ἄς φύγωμεν λοιπὸν ὀργήγορα ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ἐλθέ, ἐλθέ.

Ξενοφῶν [ἀρπάζων αὐτήν ἀπὸ τὸν βραχίονα] Τί λέγεις Ραχήλ! Θά μᾶς ἰδοῦν. Κάθησε ἐδῶ, καὶ μὴν κάμνεις οὕτω.

Ραχήλ. Ἐλθέ πλησίον μου Ξενοφῶν.

Ξενοφῶν [πλησιάζων αὐτήν]. Μὴ φοβεῖσαι, ἀγάπη μου, [βαθεῖα σιγὴ ἐπὶ τινος σιγμάς]. Πλὴν δέν ἀκούω τώρα τίποτε... Στάσου σύ Ραχήλ ἐδῶ, νὰ ρίψω ἐγὼ ἕν βλέμμα ἀκόμη εἰς τὸν κῆπον· [προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ ἐξω πέριξ]. Ἄλλὰ... δέν βλέπω τίποτε... [ἐπανερχόμενος] φωνὴ ἥτις καὶ τίποτε ἄλλο. Τί κάμνωμεν, ὡς λαγωοί;

Ραχήλ. Πλὴν ἤλθε ἀπὸ ἐδῶ πολὺ πλησίον.

Ξενοφῶν. Τί μὲ τοῦτο; [πλησιάζει καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Ραχήλ]. Μὴν εἶσαι δὰ τόσον δειλὴ [τὴν σφύρει πρὸς ἐν ἀνάκλιτρον]. Ἐλᾶτε, καθήσατε ἐδῶ. [Ἡ Ραχήλ κάθηται ἀκόμη πεφοβισμένη].

Ραχήλ. Ἐλα καὶ σὺ Ξενοφῶν κάθησε πλησίον μου. [Ἡ Ξενοφῶν κάθηται εἰς τὸ ἄλλο ἀνάκλιτρον πλησίον τῆς Ραχήλ, καὶ προσηλώνει ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες ἀγωνίας καὶ ἔρωτος]. Μὲ εὐρίσκεις βεβαίως πολὺ δειλὴν; δέν εἶναι ἀληθές;

Ξενοφῶν. Ραχήλ μου, ἡ διάχυσις δύο ψυχῶν, ὡς αἰ ἰδικαί μας, εἶναι ἀμόλυντος καὶ ἱερά, τὴν ὁποῖαν ὁ θεὸς ποτὲ δέν θά θελήσῃ νὰ διαταράξῃ. Σὲ ἀγαπῶ, μὲ ἀγαπᾶς, καὶ ὁ θεὸς μᾶς βλέπει· μόνου ἡμεῖς οἱ τρεῖς γρηγοροῦμεν τοιαύτην ὥραν! Διατί λοιπὸν νὰ φοβῆσαι;

Ραχήλ. Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητέ μου Ξενοφῶν, δέν ἴσοῦμαι πλέον. Ναί! ἄς καθήσωμεν λοιπὸν νὰ ὀμιλήσωμεν τρυφερῶς, ἐγκαρδίως, ἀλλὰ μὲ σιγανὴν φωνήν, καὶ ἄς μὴν ἔχωμεν πλέον στοχασμούς, εἰμὴ τοὺς ἀμοιβαίους. Σὺ δι' ἐμέ, καὶ ἐγὼ διὰ σέ!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ξενοφῶν, Ραχήλ, Δαυῖδ, Θεοδώρα.

[Ἡ πρὸς τὸν κῆπον θύρα ἀνοίγεται αἴφνης, εἰσέρχεται ὁ Δαυὶδ φρίττων μὲ ἀγριὸν ὄφρος καὶ ἀτημέλητος, κρατῶν ἐν χειρίδιον, τρέχει μεθ' ὀρμῆς πρὸς τὸν Ξενοφῶντα καὶ τὴν Ραχήλ, ἀρπάζει αὐτὴν ἐκ τῶν ὄπισθεν, τὴν πλήττει εἰς τὸ στήθος καὶ πίπτει νεκρὰ εἰς τοὺς βραχίονάς του, λέγων·]

Δαυῖδ. Καὶ ἐγὼ διὰ σέ!...

Ραχήλ [προσηλόγουσα βλέμμα οἴκτου καὶ ψυχορραγοῦσα] συγ... γνώ... μην... ἦ... μαρ... τον... εἰς... τοὺς... οὐ... ρα... νους.....

(πίπτει ἡ αὐλαία).

Σ...